

egyek szakemberek körében éppugy, mint pénzügyi társadalmunk magasabb köreiben is, mely utóbbiaknak a házikézelés azon czélzata, hogy a középkereskedelmet és a kis- és középipart támogatja, nincsen inyére.

A kincstári erdőgazdaságnak ezen ismeretlen okból való megbénítása kifejezésre jut a beruházásoknál is, amelyek összege 878.000 koronáról 678.000 koronára süllyed.

Az állami kezelésbe vett községi stb. erdőknél, az erdőfelügyelőségeknél, az erdőőri szakiskoláknál említésre méltó változást nem találunk. Az állami segély kopár területek befásítására ismét 50.000 koronával emeltetett s most már 450.000 korona.

Az országos erdővásárlási alapból az 1908. és 1909. években összesen csak 42751 kat. hold területtel szaporodtak a kincstári erdők. Az alap tiszta vagyona 1909 végével 7,024.176 K 07 f.

Egy feltűnő ponttal találkoztunk még a földmivelésügyi miniszteri költségvetés indokolásában, az állattenyésztésnél és tejgazdaságnál egy új állás szervezése azzal van többek között indokolva, hogy *az erdei legeltetési ügyek elintézése* ezt szükségessé teszi. Új dolog előttünk, hogy az erdei legeltetés, mint erdei mellékhaszonvétel némely tekintetben nem az erdészeti főosztály legfelsőbb hatáskörében áll. (Bd.)

Néhány szó „A megcsonkított létszámrendezés” című cikkhez!

Az „Erdészeti Lapok” f. évi 23-iki számában „Megcsonkított létszámrendezés” cím alatt megjelent cikkben az erdőszámvevőségi tisztviselőket érintő megjegyzésekre a következő felvilágosítást tartjuk szükségesnek megadni:

1. Hogy az 1911-iki költségvetésben az erdőszámvevőségi létszámrendezés kimutatásánál nincs említés téve a fa- és földjárandóság jövőbeli sorsáról, annak az az oka, hogy a számvevőségi létszámrendezés nem tart lépést az erdőtisztek létszámrendezésével. Az erdőtisztek létszámrendezése ugyanis már többre haladt, amennyiben az erdőtisztek már az 1909-iki évben megkapták azt a magasabb státuszrendezést, mely az erdőszámvevőségi

tisztviselőknél csak az 1911-iki költségvetésben van kilátásba helyezve. Majd akkor, amidőn a számvevőségi státuszrendezés ugyanott fog tartani, ahol az erdőtiszteké az 1911-iki költségvetés szerint tart, lesz aktuális a kérdés a számvevőségi tisztviselőkre vonatkozólag.

2. A szaktanulmányi pótlékokat illetőleg mindenekelőtt tisztában kell lennünk annak rendeltetésével. Az 1898-ik évben engedélyezett pótlékkal az irányadó köröknek az volt a céljuk, hogy az erdőtiszteket a számvevőségi szolgálatra könnyebben reábirhassák. És csodálatosképpen (?), az eltelt 12 év alatt az államszolgálatban álló erdészek közül még egy erdőgyakornok sem jelentkezett az oly rózsás színben feltüntetett, az oly kedvező anyagi helyzetben lévő számvevőségi állások valamelyikére, pedig tárt karokkal fogadták volna a jelentkezőket. Csak a magánszolgálatban volt, s annak idején a túltermelés miatt állami szolgálatba be nem jutott, de oda törekvő erdőtisztek vállaltak számvevőségi szolgálatot, de ezeknek is ezen pótlék csak gyenge rekompenzációképpen szolgál annak ellenében, hogy mint okleveles erdészek, a nekik predesztinált erdészeti szolgálatba be nem juthattak. Hogy az erdőtisztek miért idegenkednek annyira a számvevőségi szolgálattól, arra nekik bizonyára alapos okuk van. Sapieniti sat — csak hogy akkor legalább is különös színben tűnik fel, ha az erdőszámvevőségi erdőtiszteknek engedélyezett ezen csekély pótlékokat saját kollegáik mintegy sokalják. És végre

3. azon megjegyzésre, hogy a számvevőségnél szükségtelen a főiskolai végzettség, utalunk az 1883-ik évi I-ső törvénycikk 17. §-ára, melynek értelmében erdőszámvevőségi tiszt csak az lehet, ki a selmezbányai főiskolát végezte, illetőleg az előirt tantárgyakból az előirt szabályszerű vizsgálatokat letette.

Erről tehát kár vitatkozni, arra hivatott férfiak érett megfontolás után állapították azt meg, hogy az erdőszámvevőségi szolgálatnál szükséges a teljes szakképzettség, vagy legalább más főiskolai végzettség és miután ezen pályára erdőtisztek alig jelentkeznek, utóbbi időben úgy segítenek e bajon, hogy jogvégzetteneket alkalmaznak a hiányzó munkaerő pótlására, ugyancsak szaktanulmányi pótlék élvezete mellett.

Őszintén megvallva, olyan helyről érte őket ártatlanul a támadás, amelyről azt legkevésbé várták volna. Úgyszólván saját véreik,

szakértésük támadnak ellenük, ahelyett, hogy nehéz helyzetükben segítségükre lennének. És ha még lendítenének ezáltal valamit saját ügyükön, — így azonban teljesen indokolatlannak kell mondanunk ezen eljárást.

Wenk Gyula.

*

Fenti sorokra vonatkozóan a szerkesztőség az inkriminált cikk szerzőjének nyilatkozatát kikérve, azt a következőkben közölhetjük:

Az Erdészeti Lapok legutóbbi számában foglalt közleményben megállapított azt a tényt, hogy az 1911. évi költségvetésben tervbe vett rendezési mód mellett a jövőben a tehermentes illetményekre nézve igen feltűnő, teljesen *természetellenes eltérés* volna az erdőtiszték és az erdőszámvevőségi személyzet között az előbbiekről rovására, fenti sorok sem vonják kétségbe, mert bár a szaktanulmányi pótlék jogosultságát kimutatni igyekeznek, amellyel, hogy mi tehetné indokolttá a számvevőségi, csak néhány év előtt rendszeresített fa- és földjárandóságot akkor, amikor az erdőtisztékét a jövőben beszüntetni kívánják, érvet felhozni nem tudnak, sőt a szerző elismerésre méltó tárgyilagossággal kénytelen elismerni, hogy a számvevőségi státusz további rendezése folyamán a számvevőségi fa- és földjárandóság elvonása is aktuális kérdéssé lesz.

Bocsásson meg azonban a fenti észrevételek igen tisztelt szerzője, hogy őt ezen kinyilatkoztatás tételére illetékesnek nem tartjuk, illetőleg azt ez idő szerint csak az ő magánnézetének tartjuk, amelyet provokálni egyáltalában nem akartunk s amelyet nem aggály nélkül olvasunk. Csak ha az állami költségvetés indokolásában is benn foglaltatnék az a — részünkről nem óhajtott — nyilatkozat, hogy a számvevőségi fa- és földjárandóság a létszámrendezés további során el fog vonatni, akkor hullott volna ki az a fegyver kezünkbe, amelyet a fennálló különböző elbánási mód kezünkbe adott s amelylyel, nagy sajnálatunkra, élnünk kellett. Mert ugyebár az erdőtiszték létszámrendezése sincsen még 1911-ben befejezve, mégis már elvként ki van mondva a jövőre, hogy a fa- és földjárandóság elvonatik, vajjon miért nem hirdették ezt ki jóelőre az erdőszámvevőségre nézve is?

Egyebekben világosan kimondottuk a múltkor, hogy az erdőszámvevőségi személyzetnek bármilyen tekintetben való megrövidülését

nem óhajtjuk, de természetesen a magunkét sem kívánjuk, s a magunk érdekeinek megóvása terén a tárgyilagosság, igazság és igazságosság keretei között teljesen szabad kezét kell fentartani magunknak. Ebben a tekintetben saját véreink ellen intézett támadásról szólni, lehet tetszetős frázis, amely azonban multikori sorainkra joggal nem alkalmazható, mert ezek mást nem czéloztak, minthogy a kormány terveinek végrehajtása esetén a jövőben kifejlődő felette igazságtalan és természetellenes helyzetet híuen ecseteljék.

A legteljesebb kollégiális érzülettel vagyunk az erdőszámvevőségnél szolgáló, főiskolai képzettségű társaink iránt, akiknek jogát a megfelelő létszámrendezésre azon korlátok között, amelyeket munkakörük megszab, teljesen elismerjük és a legkevésbé sem vagyunk elfogultak az erdőszámvevőség többi, ma még tulnyomó számban lévő, többnyire sok évtizedes együttműködésben az erdészet híveivé lett tagjai iránt sem. Elismerjük azt is, hogy az 1883. évi I. t.-cz. előttünk ismert 17. §-ának rendelkezései mellett is felhozhatók érvek, de részünkről az erdészeti minősítéssel bíró erdőszámintiszteket mégis szivesebben látnók az üzemi szolgálatban, a jogi végzettségüket ott, ahol ily ismereteik érvényesítésére alkalom van.

Messze vezetne e tárgy további fejtegetése s ezt a mostani alkalmat erre megragadni már azért sem akarjuk, mert félreértett soraink képezték a kiindulópontját e nyilatkozatoknak s így tartanunk kellene attól, hogy e fejtegetéseink sem részesülnének abban a nyugodt megítélésben, amelyre tárgyilagosságuknál fogva igényt tarthatnának.

•••

KÜLÖNFÉLÉK.

Közgyűlésünk Az Országos Erdészeti Egyesület közgyűlése f. hó 11-én programmszerűen folyt le dr. Bedő Albert I. alelnök vezetése alatt, aki a gyűlés megnyitása után mindenekelőtt afeletti sajnálatának adott kifejezést, hogy az egyesület elnökét, báró Bánffy Dezsőt, aki az